

Τελειώνω τὸ κτίσιμον κοιν. : Αἶνιγμ.
Δράκως πύργον ἔχτισε | καὶ ἀπόχτισε,
ἔπεσε καὶ ἀπόθανε | καὶ πάλιν ἀνεστήθη
(ὁ μεταξουσώληξ) Κάρυστ. || Ἄσμ.
Κεῖ ἀπὼς τὴν ἀποχτίσανε οἱ -ῶ- ἄγγελοι τὴν Πόλι,
στέκον γαὶ σὺδηροῦ ἀηγε καὶ ἀποθαμάζονταί την
Κρήτ.

Κεῖ δ,τι τὸν ἐποχτίζ-ζασιν κοντὰ νὰ τὸν τελειώσουν
γλέπουν τὸν Χάρων κ' ἔρκεται 'ς τ' ἄλογον καβαλ-λάρις
Χίος (Καρδάμ.)

ἀποχτυπή ἡ, ἀμάρτ. ἀπουχτ'πή Θράκ. (Αἰν.) ἀπουχπή
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ.

1) Ἰσχυρὸς παλμὸς τῆς καρδίας ἐξ ἀπροσδοκήτου τινὸς
ἢ ζωηρᾶς συγκινήσεως : Μὴ φονβρίζ'ς τοῦ παιδὶ νὰ μὴ πάρ'
κάμμιὰ ἀπουχτ'πή. Συνών. ἀπόχτυπος 1. 2) Χρόνιον
νόσημα καρδίας προκαλούμενον ἐξ αἰφνιδίου τινὸς ἢ ζωη-
ρᾶς συγκινήσεως καὶ ἐκδηλούμενον δι' ἰσχυρῶν παλμῶν
τῆς καρδίας : Ἐχον ἀπουχτ'πή καὶ μὴ πιάν'. Τὸν ἔπιασι
ἢ ἀπουχπή τ'. Συνών. ἀποχτυπημὸς, ἀποχτυπίδα,
ἀποχτυπίδι, ἀπόχτυπος 2.

ἀποχτυπημὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπουχτ'πημὸς Θράκ. (Αἰν.)
ἀπουχπ'μὸς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ. Ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 505
(ἐκδ. ἘLegrand Biblioth. 1, 244) τύπ. ἀποχτυπημὸς.
Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ.

ἀποχτύπι τό, Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς καταλ. -ι.

Ἡ δηκτικῶς γινομένη ὑπόμνησις εὐεργεσίας τινός :
'Εξεβαρέθηκά τα βλεῖο τ' ἀποχτύπια σου, νὰ τὸ πρᾶμα σου
ὀπίσω!

ἀποχτυπίδα ἡ, ἀμάρτ. 'πιχτ'πίδα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποχτυπίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ.

ἀποχτυπίδι τό, ἀμάρτ. 'πιχτ'πίδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ. : Τοῦ πιδὶ ἀπ' δού φόβου τ' πῆρι
'πιχτ'πίδ'!

ἀπόχτυπος ὁ, ἀπόκτυπος Ἄνδρ. ἀπόχτυπος Κύθν.
Πάρ. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 119 καὶ 387 'πόχτυπος Εὐβ.
(Κύμ.) ἀπόχτυπο τό, Χίος ἀπόχτ'πο Σκῦρ. ἀπόχτ'που
Θράκ. (Αἰν.) 'πόχτυπο Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χτύπος. Ἐν Θυσ.
Ἀβραάμ στ. 499 (ἐκδ. ἘLegrand Biblioth. 1, 244) τύπ.
ἀπόκτυπο, παρὰ δὲ Σομ. τύπ. ἀπόκτυπος.

1) Ἀποχτυπή 1, δ' ἰδ., Ἄνδρ. Θράκ. (Αἰν.) Κύθν.
Πάρ. Σίφν. Σκῦρ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἀν. : Ἐπῆρεν ἀπόχτυ-
πον ἢ καρδιά μου Κύθν. Ἐπερε ἢ καρδιά μ' ἐν' ἀπόχτ'πο
π' δὲ λέεται! Σκῦρ. || Φρ. Εἶχα τὸν ἀπόκτυπο (τὴν ἀνησυ-
χίαν, τὴν ἀγωνίαν) Ἄνδρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ
ἐνθ' ἀν. «μὲ τῆς καρδιάς τ' ἀπόκτυπο θέλω σᾶς ἀνημέ-
νει». β) Ἐκπληξίς ἐκ θλιβερᾶς εἰδήσεως Εὐβ. (Κύμ.)

2) Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ., Κάλυμν. Σκῦρ. Χίος

ἀποχτυποῦ ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦ.

Ἐκείνη ποῦ ἀποχτυπᾷ, ποῦ ὑπενθυμίζει δηκτικῶς
γενομένην εὐεργεσίαν. Συνών. 'ποιοκίστρα (ἰδ. ἀπο-
τοκιστής).

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀποχτυπῶ Ἡπ. (Τσαμαντ.) Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.
Κύθν. Σῦρ. Χίος ἀποχτυπάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
ἀποχτ'πῶ Ἡπ. (Βούρμπιαν.) ἀπουχτ'πῶ Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν.) 'ποχτυπῶ Κάλυμν. Κρήτ. Μέγαρ. 'ποχτυ-
πάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκτυπῶ.

1) Κάμνω κρότον εἰς τὸν ἀέρα Κάλυμν. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Σουίδ. (λ. τύμπανον) «οἱ Ἴνδοι ἀντὶ τῆς
σάλπιγγος ταῖς μαστίξι ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα». 2) Πάλ-
λομαι ἐκ συγκινήσεως, φόβου ἢ ἄλλου τινὸς πάθους, ἐπὶ
τῆς καρδίας Κύθν. : Ἀποχτυπᾷ ἢ καρδιά μου. Ἡ σημ. καὶ
ἐν Ζήν. πρᾶξ. Δ στ. 56 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 68) «ποῖος φόβος
σῶρεται, καρδιά, καὶ ἀρχίζεις νὰ τρομάσσης | . . . | γιατί
τὰ φυλλοκάρδια σου τρέμουν καὶ ἀποχτυποῦσι;» Συνών.
ἀναχτυπῶ, καταχτυπῶ, χτυπῶ. 3) Ταράσσομαι
σφόδρα, τρομάζω αἰσθανόμενος δυνατοὺς παλμοὺς τῆς
καρδίας Θράκ. (Αἰν.) Ἰων. (Κρήν.) Μέγαρ. Χίος : Μ' ἔύ-
πασες καὶ ἀπουχτύπ'σα Αἰν. Ὀδες τό 'μαθε ὁ βασιλεὺς 'ποχτύ-
πησε τσαὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ Μέγαρ. || Ἄσμ.

Ποῦ σέ 'δα κ' ἠποχτύπησα, ἠκκούμνησα 'ς τὸν τοῖχο,
ἦχασα τὰ λογάκια μου ποῦ 'θελα σοῦ μιλήσω

Κρήν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Α στ. 3 (ἐκδ. ΚΣάθα
σ. 107) «μέσα σὲ κύματα σκληρὰ καὶ θυμωμένη μάχη | τοῦ
ἀνέμου καὶ τῆς θάλασσας γεῖς ναύτης ὄντα λάχη, | δειλιᾷ
πολλὰ καὶ ἀποχτυπᾷ καὶ χίλιες ἔγνοιες βάνει». 4) Ὑπενθυ-
μίζω δηκτικῶς γενομένην εὐεργεσίαν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ.) Ἡπ. (Τσαμαντ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Σῦρ. :
Μοῦ 'δωσε δέκα δραχμὲς τῷ ὅλο μοῦ τ' ἀποχτυπάει Κονίστρ.
Θὰν τῆς τὸ 'ποχτυπήσω Αὐλωνάρ. Μοῦ 'κανε ἓνα καλὸ καὶ
ὅλο μοῦ τὸ ἀποχτυπᾷ Σῦρ. Καλὰ μοῦ τὸ 'ποχτύπησες τὸ καλὸ
ποῦ μοῦ 'καμες, ἄς μοῦ 'λειπε Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνα-
πιάνω 8. 5) Προπηλακίζω, χλευάζω Ἡπ. (Βούρμπιαν.
Τσαμαντ.) Συνών. ἀναγορεύω 3β.

ἀποχτώ κοιν. ἀποχτιάω Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.
Οἶν.) ἀποχτιάον Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀπουχτῶ βόρ. ἰδιώμ.
ἀπουχτιάον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. 'ποχτῶ
'Αθῆν. (παλαιότ.) 'ποχτιάον Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ἡπ.
'πουχτιάον Μακεδ. ἀποχτένω Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. Οἶν.)
ἀποχτίζω Νάξ. Πελοπν. (Σαραντάπ.) ἀποχκίζον Τσακων.
Μέσ. ἀποχτίζομαι Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ μεταγν. κτῶ. Περὶ τῆς λ.
ἰδ. καὶ GHatzidakis Einleit. 198.

1) Γίνομαι κάτοχός τινος τοῦ ὁποῖου προηγουμένως
ἔστερούμην κοιν. καὶ Τσακων. : Ἀπόχτησε μὲ τὴ δουλειά του
μεγάλῃ περιουσία - πολλοὺς παρᾶδες κττ. Ἀπόχτησε ὅ,τι ἤθελε.
Τὰ χρήματα μόνος μου τ' ἀπόχτησα. Ἀπόχτησα ἓνα βῆχα
φοβερό. Ἀπόχτησε μὴ κακὴ συνήθεια. Ἐπειτα ἀπὸ τόσον
καιρὸ ἀπόχτησαν παιδί. Ἡ δεῖνα ἀπόχτησε ἓνα κοριτοάκι
κοιν. || Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'
(ὅτι ὁ παρ' ἀξίαν εὐτυχῶν γίνεται συνήθως ἐπιδεικτικὸς
καὶ οἰηματίας) Ἡπ. || Ἄσμ.

Κεῖ ὁ Θεὸς τοὺς καταράστηκε σπῖτια νὰ μὴ 'ποχτοῦνε
'Αθῆν. (παλαιότ.)

Μὲ τὴ γαρδιά μου σ' ἀγαπῶ καὶ ἀνὲ δὲ σ' ἀποχτήσω
εἶναι, μικρὸ μου, δύσκολο 'ς τὸ γόσμο βλεῖο νὰ ζήσω
Κρήτ.

Χωρὶς λαμπίκο καὶ φωτιὰ ροδόσταμα δὲ βγαίνει,
χωρὶς ὁ νγὸς ν' ἀγωνιστῇ τὴ νγὰ δὲν ἀποχτένει

Ἡπ.

Ἰσὺ ποῦ 'χάσις τὰ πιδιά καὶ ἄλλα πιδιά 'πουχτάεις
Μακεδ. Συνών. ἀποτιάζω (I) Α 1. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι

ΤΟΜ. Β' — 80

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

πλούσιος, εὐήμερῳ Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀμα ἀποχυτήσου, θὰ σ' τὰ δώσου Αἰτωλ. || Γνωμ.

Δούλιμι γὰ ζήσ'ς | κ' εὖρα ν' ἀποχυτήσ'ς
(συνηθέστερον γίνεται τις πλούσιος διὰ τῆς κληρονομίας παρὰ διὰ τῆς ἐργασίας) Ἄλμυρ. 2) Ἀμτβ. γεννῶ (κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμ. παιδι) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καστορ.): Ἦταν μὰ μάνα καὶ δὲν ἀποχτοῦσε Ἡπ.

ἀποχυλώνω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) — ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 138, 317 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποχυλώνου Μακεδ. Μετοχ. ἀποχυλωμένος Ζάκ. Πελοπν. (Πύργος Ἡλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. χυλώνω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποχυλῶ = ἐξάγω τὸν χυμόν.

1) Καθίσταμαι χυλὸς ἐκ βρασμοῦ Ζάκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Πύργος Ἡλ.) — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀποχυλούσαν τὰ φασούλια Μακεδ. Τὸ ψάρι ἀποχυλώσε Κεφαλλ. || Φρ. Ἐφαγε τὴν ἀποχυλωμένην του! (ἐπὶ τοῦ ἀποτυχόντος εἰς ἐνέργειάν τινα καὶ ἀπερχομένου κατησχυμένου) Πύργος Ἡλ. Ἐπῆρε τὴν ἀποχυλωμένην του ἦ τ' ἀποχυλωμένα του! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. Κεφαλλ.

2) Μεταφ. γίνομαι χαλαρός, πλαδαρός, ἐξαντλοῦμαι ἀναμένων καὶ παραιτοῦμαι πάσης μετὰ ταῦτα ἐνεργείας Πελοπν. (Λακων.) — ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Καρτερῶντας τὸ χυλὸ ἀπεχύλωσα κ' ἐγὼ
(ἐπὶ τοῦ ἀναμένοντος μάτην ὑποσχέσεις καὶ ἀποκάμνοντος) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόχυμα τό, Ζάκ. Ἡπ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πάρ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀπόχ'μα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) Λέσβ. (Μυτιλήν.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόχυμα.

1) Τὸ ἐκχεόμενον πρῶτον ὕδωρ ἐκ τῶν ἐψομένων ὀσπρίων Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.): Τὸ ἀπόχυμα τῶν φασουλῶν Πάρ.

β) Τὸ νὰ ἀπορρίψῃ τις τὸ πρῶτον ὕδωρ βραζομένων ὀσπρίων μετὰ τινα βράσιν διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸ διὰ νέου Κάρπ. Συνών. ἀπόχυσι 1. 2) Σπέρμα, γονὴ τοῦ ἀνθρώπου Ζάκ. Κεφαλλ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Συνών. ἀπόρριμμα Α 3. 3) Χύσις σπέρματος κατὰ τὴν συνουσίαν Ζάκ. Κεφαλλ. Σῦρ. Συνών. ἀπόρριψι 1.

4) Χύσις τῶν ψαριῶν, φωτοκία, ἐπὶ τῶν ἰχθύων Ἡπ.

5) Παραγωγή, γονοποιία τῶν μελισσῶν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) β) Τὸ ἐκχεόμενον ἀπὸ τῆς κυψέλης νέον σμήνος Ἡπ. Κέρκ. 6) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ τελευταῖα λείψανα τῶν στημόνων, ὅταν τὸ ὑφαινόμενον ἀχθῇ εἰς πέρας Λέσβ. (Μυτιλήν.)

ἀποχυμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπουχ'μός Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχύνω.

Ἐξάντλησις σωματικῇ.

ἀποχύνω σύνηθ. ἀποχιούνω Πελοπν. (Λακων.) ἀποχ'νῶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀποχύνου βόρ. ἰδιώμ. 'ποχύνω Ρόδ. 'ποχύν-νω Σύμ. 'ποχιούνω Πελοπν. (Λακων.) 'πεχύνου Εὐβ. (Κύμ.) ἀποχῶ Ἡπ. ἀπουχάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) 'ποχῶ Ἡπ. 'ποδύζω Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποχύνω. Ὁ τύπ. ἀποχῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόχυσα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα μέτρησα-μετρώ, πάτησα-πατῶ, πούλησα-πουλῶ κττ., καθ' ἃ καὶ σβῶ παρὰ τὸ σβήνω κττ.

Α) Μετβ. 1) Ἐκχέω τὸ ὕδωρ τῶν ὀσπρίων μετὰ τὴν πρώτην βράσιν καὶ ἀντικαθιστῶ αὐτὸ διὰ νέου ὕδατος Θράκ. Κάρπ. Κίμωλ. Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Ρόδ. Χίος κ.ά.: Ἀπόχυσα τὰ ρεβίθια καὶ πάλι τὰ ὀσιθα Πάρ. Ἀπόχυσε τὰ

φασούλια Κίμωλ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Γαλην. 6, 478 «πίσας τὴν φακὴν ἐψήσας τε δις ὥς ἀποχεῖν τὸ πρότερον ὕδωρ». Συνών. ἀποθερμίζω, ξεζουμῶνω. 2) Ἐκσπερματίζω Ζάκ. Κεφαλλ. Πάρ. Σῦρ. κ.ά. Συνών. ἀπορρίχνω 4.

3) Χύνω ψάρια, γεννῶ ἐπὶ ἰχθύων Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Τὰ ψάρια ἀπόχουσιν Λακων. Τὰ ψάρια 'ποχύν-ρουν γιὰλὸ (γεννοῦν παρὰ τὴν ἀκτὴν) αὐτόθ. 4) Ρίπτω σῖτον εἰς τὴν καλαχίδα, τὸ δοχεῖον ἐξ οὗ ἐκχύνεται εἰς τὸν μύλον πρὸς ἄλεσιν Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων.): Καρτεροῦ μία ὥρα τσαὶ 'κόμα ὁ μυλωνᾶς 'ἐ μοῦ 'πέχυσε Κύμ. 5) Ἀπομακρύνω τινὰ ταχέως, ἰδίᾳ ἐν κατωφερείᾳ Κρήτ.: Τὸν ἐξύγωνε καὶ τὸν ἀπόχυσε 'ς τὰ γρεμνά. Ἀρπᾶ ἓνα σπαθορράβδι... κ' ἐξύγωνε τὰ κωπέλλια... κ' ἀποχύνει τα ὅζω καὶ κλεῖ' τὴ δόρτα (ἐκ παραμυθ). Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι ταχέως, ἰδίᾳ ἐν κατωφερείᾳ Κρήτ.: Ἄσμ.

Μηδ' ἓνα μίλι πῆγε ὁ νεὸς μηδὲ τὰ θυγὰ ἀποχύνει

κ' ἡ λυγερὴ ἀποβγάει τον καὶ μαῦρα δάκρυα χύνει.

Καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπ. Κρήτ. — ΓΜαθιουδ. Λουλούδ. 27: Παίρνει τζιριτηχτή κάτω, μουνδὲ πότες ἀποχύνθηκε δὲν ἐκατάλαβε ὁ ἄδρας τση (τζιριτηχτή = τρεχάτη) ΓΜαθιουδ. ἐνθ' ἄν.

6) Ἐκχύνω, ἐκβάλλω, ἐπὶ κυψέλης ἐξαγούσης τὸ σμήνος τῶν νέων μελισσῶν πρὸς ἐγκατάστασιν ἄλλαχού Ἡπ. Τοῦ κρινὶ ἀπόχ'σι. Καὶ ἀμτβ. ἐκχύνομαι αὐτόθ.: Τοῦ μιλίσσ' ἀπόχ'σι. Συνών. ἀπολύω Α 12, ρίχνω. 7) Παρουσιάζω ἐξανθήματα ἐν ὠρισμέναις ἀσθeneίαις, οἷον ἐν εὐλογίᾳ, ἐν ὀστρακίᾳ κττ. Ἡπ. Ὁ δεῖνα ἀπόχ'σι (ἐνν. ὡς ἀντικ. τὰ σπυριά κττ.) Συνών. χύνω. 8) Χύνω ἐξ ὀλοκλήρου, συμπληρώνω τὸ χύσιμον, ἐπὶ ὑγρῶν πολλαχ.: Ἀκόμη δὲν ἀπόχυσες τὰ μπουγαδονέρια.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἐξασθενῶ, ἀδυνατιζῶ Σαμοθρ. Χίος: Ὁ δεῖνα ἀπόχυσε Χίος. Καὶ μέσ. καθίσταμαι ἰσχνός, ἀπισχναίνομαι, λειώνω Κρήτ.: Ἦτανε χοδρός, μ' ἀπῆς ἀρρώστησε ἀποχύνθηκε καὶ δὲν ἔμειν' ὁ μισός. Μετοχ. ἀποχυνμένος = ἰσχνός, ἀδύνατος Ἴων. (Κρήν.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Σάμ. Χίος — Λεξ. Βλαστ.: 'Ποχυνμένα μύδια Κρήν. Εἶνι οὖν ἀπουχ'μένους κόκλανους (κέφαλος) Σάμ. Σὰν ἀποχιομένους εἶναι Λακων. 2) Φθίνω, μειοῦμαι, ἐπὶ τῆς σελήνης Κύπρ.: Τὸ φεγγάρι ἀρτῶσεν νὰ 'ποδύζη. || Ἄσμ.

Τριῶν ἡμερῶν ἦτουν, 'ποδύζει τὸ φεγγάριον.

ἀπόχυσι ἡ, Πάρ. — Λεξ. Πόππλετ. Βλαστ. ἀπόχ'σι Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. ἀπόχισος Μακεδ. (Μελέν.) 'πόδυσι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόχυσις = ἐκχυσις.

1) Ἡ ἐκχυσις τοῦ πρώτου ὕδατος τῶν ἐψομένων ὀσπρίων μετὰ τινα βράσιν αὐτῶν πρὸς ἀντικατάστασιν διὰ νέου πρὸς περαιτέρω ἔψησιν Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Συνών. ἀπόχυμα 1 β. 2) Μείωσις τοῦ δίσκου σελήνης φθινούσης Κύπρ. Μακεδ. (Μελέν.): 'Σ τὴν 'πόδυσιν τοῦ φεγγαροῦ 'ἐν ἔν' καλὰ νὰ κόφκης ξύλα, γιὰτὶ ἔν' κακοφειζίτικα (δὲν καίουν καλῶς) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσ. Πβ. Δουκ. ἐν λ. μάστραπα «εἰς ἀπόχυσιν φεγγαρίου». Συνών. λίγος, λίγωσι, χάσι, ἀντίθ. γέμωσι, δεκαπέντισμα, φέξει.

ἀποχυτός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀπόχυτα τά, Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχύνω.

1) Ὁ ὁμαλῶς πρηνής, ἐπικλινής, ἐπὶ ἐπιφανείας Λεξ. Δημητρ.: Ρεματιὰ - ἀκρογαλιὰ ἀποχυτή. 2) Λελυμένος, ἐπὶ κόμης Λεξ. Δημητρ.: Ἀποχυτὰ μαλλιά. β) Οὐδ. πληθ. οὐσ., τὰ λελυμένα μαλλιά Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ.